

A magyar ifjuságnak.

Pünkösdi ünnepén összegyülnének az apostolok. A szentlélek tüzes nyelvek alájában rájuk szállva, megihleté lelkeiket az *eszményi érzelem tüzével, elméjüket a jónak akaratával* és szivöket, az Eszme küzdő erősségével, s ők szétmenvén az egész világon, minden népeknek hirdetik vala az igét.

Valának pedig ők tizenheten.

Hazám ifjusága! Fiatal Véreim! Ti is összegyülnétek Pünkösdi ünnepére. Hogy tanácskozzatok bajaitokról, kötelességeitekről, a jelen és jövő nagy feladatairól, testvér-békében, testvér-szeretetben, a magyar nemzet művelt ifjuságához méltó komoly jóakarattal.

És mi, — a *jelen* nemzeti munkájának öreg katonái, őszülő apáitok, a kik magunk is az ifjai lelkesedés tüzétől égünk, mikor Titeket a *nemzeti Ideálok* harczosainak sorában látunk, a kik forró szeretettel, megbocsájtjuk hibáitokat, tévedéstekeket is, hiszen ti vagytok a magyar ifjuság, a kik utánunk következtek majd a magyar nemzeti állam ezeréves épületének munkálásában — mi, apáitok, — büszke örömmel és ezer reménységgel küldjük üdvözlő szavunkat felétek, ifju apostolok!

Mert azok vagytok Ti! — a kik apáitoktól örökölt hon-szerelmetek tüzével hirdetik ma még, — munkáljátok majdan az igét! *a szebb jövőt, s a tevékeny hazaszeretet* munkájával vagytok hivatva azt megvalósítani.

Oh! lesz-e hozzá erőtök!? Türelmetek a szenvedésre, a lemondásra, kitartástok az akadályok özönében, le nem hülő hevüléseitek a jéghideg közöny és ellenséges hatások sivatagában?

Méltók vagytok-e, hogy az igaz *magyar ifjuság* büszke nevét viseljétek? Lázba tud-e jönni véretek a *Legnagyobbaknak* magasztos buzdítására!

„Hazám reményei! Romlatlan ifjak! Nem veszhet-e bennetek a sziv, nem emelkedik-e a mindennapiság fölé

lelketek, nem hangzik-e bennetek isteni szózat, hogy ti vagytok hivatva egy sarjadék népet megmenteni, egy fejletlen törzsökös nemzetet eszményi magasságra emelni? *Egy szebb jövőnek uraivá lenni vagytok hivatva, ha mertek nagyok lenni! Lépjetek hát valódi hazátok hü szolgálatába, melyen kívül egy sincs számotokra hely!*“

Oh, megértitek-e a prófétai jóslat nagyszerű szavát?

Nem a köznapi harczok kufár demagógja, nem a hasznothajtó hazafiaskodások jött-ment, hamis prófétája és álapostola kiáltja néktek e nagyszerű buzdítást, de a *legnagyobb magyar*, a ki haldokló hazáját életre kelté, újjá teremté, — a ki hazafiui nagyság és önzetlenség ideálja mindenek között, — a ki annyira tudta szeretni hazáját, hogy lelkét annak sorsa örületbe kergeté: gróf *Széchenyi István* szelleme szól hozzátok ezekben a szavakban: „*Merjete nagyok lenni, mert tiétek, a magyar ifjuságé a jövő, az ut és az élet a Magyar haza nagyságához, dicsőségéhez, csak szolgáljátok hiven valódi hazátok szent érdekeit!*“

Hogy ezt tehessétek, — szállja meg lelkeiteket a Szentlélek ereje pünkösdi ünnepén!

Lobogjon sziveitekben a *hazaszeretet* olthatatlan tüze, mint az irás csipkebokorjának tiszta lángja.

Indítsa tetteiteket a magyar hazánk vérben, dicsőségben gazdag történetének nagy tanúságaiból meritett *nemzeti öntudat*.

S legyen legszebb erényetek, minden harczaitokban diadalt biztosító fegyveretek a *Jézus Krisztus* keresztény erkölce: akkor nem tévedhettek, nem hibázhattok, egymást megértitek a gróf *Széchenyi István* jóslatát.

Ha kérdezitek, miért szólok Hozzátok a mai napon, — feleletül csak azt mondom Tinéktek, a mit *Szemere Miklós* a magyar ifjuság legigazabb barátja s a nemzeti eszme önzetlen vezére mond *Fiatal Véreim* című művének zárószavaiban:

„Hát azért teszem, mert szeretlek Titeket, mert sziveitekhez, lelketekhez akarok szólni! . . . Szólok, mert szeretem fajom és akarom, hogy éljen szabadon, boldogan, ne veszzen el.

Szólni késztet szívem, parancsolja eszem, szükség van rá, a magyarak Istene úgy segítjen!“